

**УПОТРЕБА ВЕЗНИКА У АДВЕРБНИМ
РЕЧЕНИЦАМА КАО СВОЈСТВО ТЕКСТА**
(на примеру »Српских народних
приповиједака« 1853)

GERHARD NEWEKLOWSKY

*Institut für Slavistik der
Universität Klagenfurt*

UDK 808.61/62—28:886.1/2—32:398

Изворни научни рад

Примљен: 15. октобра 1988.

Прихваћен: 4. јануара 1989.

У овом раду полазимо од претпоставке да ће нам потпуна квантитативна анализа неке граматичке, лексичке или друге особине једног текста показати карактеристике датог текста, и, даље, карактеристике језика одабраног аутора или особине одређене врсте текстова.

Као пример за такву квантитативну анализу узећемо везнике у адвербним реченицама из Вукове збирке *Српске народне приповијетке* из 1853. године. Као што смо већ споменули на другом месту¹, располажемо компјутерском обрадом целе те Вукове збирке (конкорданцијама, списковима облика, статистиком), што нам омогућује да лако проналазимо сваки тражени облик.

Српске народне приповијетке представљају врло хомогену збирку текстова. Ипак се ти текстови језички донекле разликују јер су их записали разни записивачи, међу њима и сам Вук. Мада је Вук обрадио и прерадио језик својих записивача, како пише у предговору својој збирци², стилистичке и регионалне особине појединаца у коначним верзијама текстова ипак остају. Између осталог, и употреба се везника понекад код појединих записивача разликује.

Удео разних записивача у целој збирци је следећи:

Табела I*

записивач	број приповетке	број речи	проценат текста
Вук Караџић (ијекавски)	1, 18, 32, 37, 41, 42, 43, 44, 48, 49	8.220	16,10
(екавски)	47	1.325	2,60
Кнез Михаило	2	938	1,84
Грујо Механџић	3, 4, 5, 6, 7,		

¹ G. Neweklowsky, *Vuks Serbische Volksmärchen von 1853 im Computer*. У зборнику: Вук Стефановић Караџић 1787—1987. Red. W. Lukan und D. Medaković. Wien 1987, 168.

² *Српске народне приповијетке*. Скупио их и на свијет издао Вук Стеф. Караџић. Беч 1853, 4—5.

Записивач	Број приповетке	Број речи	Проценат текста
	8, 13, 14, 39	15.762	30,87
Димитрије Чобић	9, 10	2.550	4,99
Лазар Марјановић	11, 12, 17, 35	5.823	11,41
Милица Стојадиновић	15, 34, 36	2.333	4,57
Вук Врчевић	16, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 40	10.040	19,67
Вук Поповић	25, 38	1.552	3,04
»Ђаче«	45, 46	1.406	2,75
Дамјан Груборовић	50	1.104	2,16
		51.053	100%

* Примери које наводимо могу се наћи према њиховом броју у Вуковој збирци и/или према страници првог издања 1853. Тако, нпр., податак 20/119 значи: текст број 20, страница 119. Помоћу горњег прегледа (табела I) може се такођер установити ко је записивач дотичне приповетке.

Успоредили смо везнике и њихову употребу у Вуковој збирци са општом употребом везника у српскохрватском језику према приручницима М. Стевановића (1974) и Р. Катичића (1986).³ — Фреквентност неког везника у *Српским народним приповијеткама* (преглед у табели II) не одговара, наравно, броју реченица, јер исти везник може бити заступљен и неколико пута у истој реченици.

Поједине врсте реченица распоређују се према фреквентности њихових везника.

1. Временске реченице

У приручницима налазимо следеће везнике за везивање главне и зависне реченице: *кад* (а), *пошто*, *после/послије* *него*, *пре/прије* *него*, *након што*, *док*, *докле*, *чим*, *тек* (*што*), *како*, *где/гдје*.

Међу временским везницима заступљеним у *Српским народним приповијеткама* најчешће се употребљаваја *кад* (са варијантама 748 пута). У том броју укључени су: *кад ли* (10 пута), *кад год/гођ* (4), *када* (3) и *каде* (1). Ево неколико примера:

...кад би дошла каква сирота пред кућу, свекрва би је обравницом отерала, а снаха би свој запопај сироти уделила;... (15/104).
Бјежећи обазру се, кад ли њезина матер за њима трчи, они се препадоше, ... (19/118).

И тако прођу три године дана, и кад би год мајстор запитао дете шта је научило, оно би му сватда одговорило да није ништа. (6/46).

Када ови младићи уљезе у царски двор, и ђевојка када га добро сатгледа и упази сабљу, пса и коња да је све мимо ишта на свијету лијепо, још се већма заљуби и оцу рече: »... (29/148).

³ М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик. II. синтакса*. 2. изд. Београд 1974. (Научна књига); Р. Катичић, *Синтакса хрватскога књижевног језика*. Загреб 1986, (Дјела ЈАЗУ 61).

Везник *пошто* употребљава се искључиво у временском значењу (65 пута); нема га у узрочном значењу.⁴ Примери:

Пошто дијете мало поодрасте, жена се некако украде и утече у село кући својој. (1/1).

..., па пошто вечерају, рекне жена: »... (35/173)

Облике *прије/приђе него*, *приђе* *но* сусрећемо свега осам пута, и то два пута *прије него*, четири пута *приђе него*, два пута *приђе* *но*. Ови су везници типични за језик Вука Врчевића; сви су облици са *приђе* из његових записа. Једанпут се код њега појављује и *прије* (број 21), а друг пут је *прије* заступљено у Вуковом запису (у броју 42). Нема ниједног случаја екавског облика *пре него/но*. — Примери:

»...; приђе *но* коју му драго раду, започнеш, вазда ваља да се најприје прекрстиш.» (22/125).

..., али *приђе* *него* дође до језера упаци изван језера једну жену... (40/193).

Везник *док* (са варијантама *докле*, *доклен*) заступљен је 79 пута; *докле* се појављује 10 пута, унутар тога по једанпут *докле год* (број 13) и *доклегођ* (број 37). Варијанта *доклен* (три пута, унутар тога једанпут *доклен гођ*) карактеристична је за језик Вука Врчевића (у приповеткама бр. 27, 29, 33). Везник *док* има искључиво временско значење. Примери:

»Сад ме видиш, па ме више нећеш видети док не подереш гвоздене опанке и не сатреш гвозден штап тражећи ме, ...» (10/70).

Жена му рекне да ће му бити дуго чекати докле га стану сахрањивати, већ нека иде. (47/215 сл.).

..., и кад је хтио кренути дозове своју жену и закуне је свакијем клетвама да му чува шћер да јој се не би што догодило доклен се он с војске врати; ... (33/164).

Занимљиво је да везник *чим* у нашој збирци уопште није заступљен. Уместо њега употребљава се *тек (е) (што)* (29 пута). Међу варијантама је најчешћа *тек што* (20 случајева), седам пута налазимо *теке* или *теке што* (код Вука Врчевића, који поред тога има 11 пута *тек што*); два пута везник гласи само *тек* (у записима Милице Стојадиновић, у приповеткама бр. 34, 36). Примери:

Тек што заспао бјеше, чује у пећини клопот свакојаких верига, тутњавину као промови, док у томе и пробуди се. (20/119 сл.).

Она га познаде, и теке чу његов глас, и она њега запри, ... (27/142).

Али теке што га бјеше узјахао, изникосе и краљу крила, ... (40/193).

Један од временских везника је и *како*; оно долази у Српским народним приповијеткама 65 пута. Сразмерно најчешће је у записима Димитрија Чобића (десет пута у приповеткама бр. 9 и 10, које сачињавају отприлике 5% целе збирке) као и код Груја Механџића (37 пута). Примери:

⁴ Уп. М. Стевановић, *Језик у Вукову делу и савремени српскохрватски језик*, ЈФ 26 (1963/64), 128—129. Узрочно значење није забележено у другом издању Вуковог Рјечника 1852.

Једном најстарији син пође у лов, па како изиђе иза града, скочи зец иза прма а он за њима, ... (8/54).

»Неће њему бити ништа, него како га врућина обузме, а ти узми хладне воде па га мало поливај док свлак не изгори.« (9/67).

Других временских везника (међу њима и *где/гдје*) нема у збирци. Фреквентност свих темпоралних везника износи 1.007 или 57,1%.

2. Намерне реченице

Приручници наводе следеће везнике за везивање намерних реченица: *да (би), еда, како, нека, (не би) ли*.

Кудикамо најчешћи је везник *да* (330 пута). (Поред намерне има и читав низ других функција.) Примери:

Кад то види, препадне се па скочи да тражи кобилу. (4/30).

»...; него идем у свет да учим какав занат...« (6/45).

У шест примера се употребљава *еда* с кондиционалом.⁵ Примери:

»Ја се уздам у бога да он може ту аждају савладати, само иди сутра с њима, еда би нас опростио те напасти што толики свет помори.« (8/60)

»...; би ли дакле пошао са мнош к томе краљу, еда би ми како девојку испросио?« (45/207 сл.).

Везник *(не би) ли* употребљава се дванаест пута. Примери:

»Иди, синко, тражи опет ону девојку, не би ли бог дао да те опет избави.« (12/35 сл.).

...; она сиђе с дрвета и пође опет по шуми не би ли како из ње изишла, ... (34/186).

Нека има намерно значење у шест случајева. Примери:

»Сприми вина и ракије и свега што треба, па ћемо сутра ићи на салаш да носимо пастирима нека се и они провеселе.« (3/15).

»Хајде, човече, да ми ову твоју девојку пошаљемо у свет нека себи срећу тражи.« (34/167).

Две намерне реченице везују се везником *како*:

Од више силе није хтио оженити се као што господ бог заповиједа, него научи да вјенча аждају како ће више зло чинити, ... (20/119).

Најприје сакује гвозден ковчег, велики како може он у њему сједити, ... (43/199).

Број намерних везника износи укупно 356 (20,1%).

3. Погодбене реченице

Употребљавају се следећи везници: *ако, кад (а), ли, да, уколико, у случају да*.

⁵ Намерно значење није заступљено у Рјечнику 1852.

Све погодбене реченице које се везују са *ако* јесу реалне погодбене реченице (овамо убрајамо и евентуалне и потенцијалне погодбене реченице). Примери:

»Ако за седам дана то не урадиш, није на теби главе.« (12/82).

»Ако си наш, треба да се побратиши са мном, ако желиш срећан да будеш.« (20/120)

Између 113 случајева са *ако* има 17 примера са *ако ли*; овим се постиже извесно супротстављање двају погодбених реченица.⁶ Примери:

»Ако ту букву можеш ишчупати из земље, онда ћу те пустити да идеш у свијет, ако ли не можеш, још ваља да сједиш код мене.« (1/1 сл.).

»Бацићу овај новчић у воду, па ако не потоне, онда сам га заслужио, ако ли потоне, нисам га заслужио.« (7/50).

У по једном случају евентуалност или потенцијалност радње изражава се помоћу аориста односно имперфекта:

»...исповједите ми се натајно или пред свијема, ако могах да вам помогнем.« (21/123).

»...па ако ти ваљаше, ласно ћемо се погодити, ако ли не ваљаше, онда их никоју неће казивати него ћу их дохранити својој невјести.« (23/228).

У два примера евентуалност се изражава помоћу кондиционала:

Цар јој се обећа и закуне да неће вјенчати никакве ђевојке ако јој добро не узиде они прстен, и ако је не би нашао, да се неће ни оужени-ти. (28/144).

»...те одабери онака три коња каква ти је мој отац нарекао, али ако би се препали, а ти извади овај нож и пут сунца окрени да се обасја ливада, онда ће ти сви коњи сами доћи...« (30/152).

Везник *кад* са кондиционалом употребљава се један једини пут за творбу иреалне погодбене реченице:

»Ах немојте ме убити, а просте вам моје руке, ево их посијеците, а и срце бих вам своје дала кад бих знала да бих без њега могла живљети.« (33/165).

У три случаја помоћу везника *кад* творе се реалне односно евентуалне погодбене реченице (при чему су границе између погодбених и временских реченица прелазне). Један пример:

»У мене има сто жена, па их свабим све на једно зрно проје кад где нађем, а кад оне дођу, ја га прождерем;...« (3/17 сл.).

Везник *да* који је заступљен 26 пута у погодбеним реченицама изражава евентуалност или потенцијалност радње у три случаја. Пример:

»Ђевојке, чувајте се ви те јаме, јер да које од вас упадне вретено у њу, оне би се мати одмах претворила у краву.« (32/157).

⁶ Ако ли је значајка особито старинског језика и пучког израза (Катичић, *нав. дело*, 282).

У свим осталим случајевима помоћу везника да везују се иреалне погодбене реченице. Примери:

Ручак се постави, и Међедовић се наклони те поједе све, и још да је било. (1/2 сл.).

»... Ја да знам где је твоја снага, ја не знам шта бих радила од милине, све бих оно место љубила.« (8/56).

»Моли се богу што сам заспала, а да сам будна била, не би ти добио ни тих опанака.« (13/91).

..., а она им каже да би и боље пјевала да их хоће пустити у кућу а затијем и на таван. (50/227).

Других погодбених везника нема у нашој збирци. Укупни број погодбених везника износи 143 (8,1%). Однос везника у реалним (евентуалним, потенцијалним) према оним у иреалним реченицама је 117:26. Пада у очи да све реалне, али и већина иреалних погодбених реченица долази у директном говору.

4. Начинске и поредбене реченице

У приручницима налазимо следеће везнике: *како, као да, као што, што, канда, колико, уколико*.

Везник *како* заступљен је у 39 случајева. Примери:

Кад дођу у некаку густу шуму заведу је како им је она бездушница наредила, свежу је за једно дрво... (33/165).

Кад се пробуди несретњи отац, вас забуњен нађе све како је снιο и трчи трком дома. (33/166).

Као да употребљава се 19 пута. Примери:

Копајући и изврћући земљу, кад ли — засја му се нешто као да му све жраке сунчане у очи синише;... (22/125)

Он премећући длаке по глави као да је биште, једва нађе ону длаку црљену;... (31/155).

Везник *као што* долази у збирци 29 пута. Примери:

А она одмах постане кобила као што је и била и изиђе са ждребетом на обалу. (4/29).

Кад дома дођу, јаве поспоћи као што су се договорилили она их обдари. (33/165 сл.).

Десет пута налазимо везник *колико*: Примери:

Колико је год старац заценио, толико је Турчин одмах платио, ... (6/48).

Седам пута долази што уз компаратив или суперлатив. Нпр.:

Али што се он више брањаше, она све више наваљиваше на њ да јој каже зашто се насмејао. (3/17).

..., па наком неколико дана изођене се што најљепше могаше и пође просити у цара ђевојку. (23/129).

Број начинских и поредбених везника износи 104 (5,9%).

5. Узрочне реченице

Приручници наводе следеће везнике за везивање узрочних реченица: *јер, што, зато што, због тога што, услед тога што, захваљујући томе што, будући да, кад (а), како, пошто, где/гдје*.

У нашој збирци најчешће се сусрећу *јер* (38 пута) са варијантом *јере* (три пута). Примери:

»...; него немој да те преваре, јер ова длака небројено благо ваља;...« (31/155).

»Држи при себи ови љешник, јере ће ти служити!« (19/117).

Везник *што* употребљава се десет пута. Пример:

..., онда му браћа почну злобити, што они нису могли јабукe сачувати;... (4/19).

У шест случајева налазимо *зато што*, а један пут за *оно што*. Примери:

»Шта ћеш да ти дам зато што си ми сина избавио?« (3/14).

»Ти иди с богом, сад ти праштам за оно што си ми у подруму дао воде;...« (4/27).

У узрочној функцији употребљава се *где* девет пута.⁷ Примери:

Два старија брата не хтедну му је одмах дати, где је стар и сиромах, али најмлађи брат навали да је даду опомињући их очине заклетве на самрти. (17/109).

Затим прешавши преко Ђуприје дође у једно село, и пролазећи кроза њ чује са овију страна певанку и весеље, па се зачуди где све село пева и весели се, те запита једнога:... (17/112).

У узрочној функцији се *како* употребљава три пута. Примери:

Ђевојци је овој било име Мара, али како је последије тога највише радила и слушала у кући: носила воду, готовила јело, прала судове, мела кућу и радила све остаел кућевне послове, и како се тако највише око ватре налазила, прозову је маћеха и њезина кћи Пепељугом. (32/159 сл.).

О узрочно-временским реченицама сусрећемо дванаест пута *кад*.

Примери:

А петао му одговори: »Па нек умре кад је луд...« (3/17).

»Иди с богом, кад ми помоћи не можеш.« (12/83).

»Сад нека т поможе правда кад си без очи.« (16/107).

⁷ Нема јекавских примера са *ђе*. Узрочно значење није забележено у Рјечнику 1852.

За разлику од других списа Вука Караџића, у *Српским народним приповијеткама* зашто никад нема значење *зато што*;⁸ као што смо већ споменули, пошто никад нема узрочно значење.

Укупни број узрочних везника износи 82 (4,6%).

6. Месне реченице

Наводе се следећи везници: *где/гдје, куд(а), камо, докле, одакле, откуда*.

У Вуковој збирци најчешће се употребљава *где/ђе*, (укупно 16 пута), и то десет пута *где* и шест пута *ђе*. Примери:

»Частихемо се и весеилити, само најпре да идеш на моме коњу да му донесеш траве, али онде да накосиш где коњ закопа ногом, а не где је теби воља.« (17/110).

..., сад ће се њима донијети ручак, па ће ручају они онолики, ручаће и он. (1/2).

Куд(а) долази петнаест пута, нпр.:

»Куд год ходила, сретна била,...« (35/176).

»Бежи, јуначе, куд те твоје очи воде, док није дошао змај,... (5/43).

Откуда се употребљава три пута, нпр.:

...; зато одмах испрати шуру неутопљена да иде откуда је и дошао. (17/110).

На крају, *одакле* долази једанпут:

..., па је заведе у шуму, одакле сама неће знати кући доћи,... (34/167).

Укупни број везника у месним реченицама износи 35 (2%).

7. Последичне реченице

Једини везник за последичне реченице јесте *да*; сусрећемо га у нашој грађи 25 пута (1,4%). Примери:

..., те младожењу буздованом удари у главу да је на мјесту мртав пао,... (2/12).

...; и тако путујући једанпут дуне јаки ветар те однесе галију бог зна куда, да за три месеца није могла изаћи на свој прави пут. (7/52).

8. Допусне реченице

У српскохрватском језику се употребљавају следећи везници за везивање допусних реченица: *иако, ако и, премда, ако премда, макар, макар да, ма, мада, да, и да, па да и, колико*.

⁸ Уп. М. Стевановић, *Значај и потребе детаљног проучавања Вукова језика*. У зборнику: Вуков зборник. Ур. В. Новак. Београд 1966, 21 (САНУ, посебна изд. 400).

У нашој збирци има три случаја са *ако*, нпр.:

»Ако сам ја влах у грубој роби, ја имам више блага него они у лијепој роби, и сувише имам три хиљаде оваца...« (45/208).

Само једанпут долази *премда*:

Ови човјек премда је био opak, опет промисли хоће ли дати своју душу, али га страх нагна, те се дароваше. (20/120).

За *макар* има пет случајева, нпр.:

Била једна сирота жена која није имала од срца порода пак се молила богу да јој да да затрудни макар змију родила. (9/63 сл., слично и 64 сл.).

»Макар ти шта цар казао, кад се вратиш не осврћи се док нашој кући не дођеш.« (9/64).

Има и три примера са везником *да*:

»Та дај ми, Боже, од срца порода, да би и љута змија била!« (10/68).

»Казаћу ти, али сам Бог да ми помогне, други ми нико не може помоћи«, ... (12/83).

»Сам Бог да дође нећу му отворити.« (34/171).

Свега има дванаест допусних везника (0,7%).

Табела II — Преглед везника у адвербним реченицама

Везник	фреквентност	проценат	врста реченице	фреквентност	проценат
кад	748	42,4	темпоралне	1.007	57,1
пошто	65	3,7			
прије него	8	0,5			
док(ле/н)	92	5,2			
тек(е) што	29	1,6			
како	65	3,7			
да	330	18,4	намерне	356	20,1
еда	6	0,3			
ли	12	0,7			
нека	6	0,3			
како	2	0,1			
ако	113	6,4	погодбене	143	8,1
кад	4	0,2			
да	26	1,5			
како	39	2,2	начинске и поредбене	104	5,9
као што	29	1,6			
као да	19	1,1			
колико	10	0,6			
што	7	0,4			
јер(е)	41	2,3	узрочне	82	4,6
кад	12	0,7			
што	10	0,6			
где	9	0,5			
зато што	7	0,4			
како	3	0,2			

Везник	фреквентност	проценат	врста реченице	фрек- вент- ност	проце- нат
где/де	16	0,9	месне	35	2,0
кууд(а)	15	0,9			
откуд(а)	3	0,2			
одакле	1	0,1			
да	25	1,4	последичне	25	1,4
макар	5	0,3	допусне	12	0,7
ако	3	0,2			
да	3	0,2			
премда	1	0,1			
				1,764	100%

Закључци

Из наше грађе можемо извести следеће закључке:

а) У Вуковој збирци *Народних приповиједака* (1853) у адвербним реченицама нипошто нису заступљени сви везници који се иначе наводе у приручницима. Употреба везника одређује се, прво, народним језиком текстова, и, друго, врстом текста (тј. чињеницом да се ради о збирци народних приповедака, а не о другој врсти текста). Зато неке везнике (као што су нпр. *у случају да*, *уколико*, *будући да*) не можемо ни очекивати. С друге стране недостају и неки везници као *чим* или *иако* који немају баш обележје писаног језика или књишкости. Затим, у збирци недостају неке функције које везници преузимају у савременом стандардном језику (нпр. *пошто* као узрочни везник), а неки везници могу недостајати и случајно (нпр. *послије него*, *док прије него* има).

б) Сматрамо да је установљени распоред везника (према табели II) својство Вукове збирке народних приповедака. Висока фреквентност временских везника (57,1%) зависи од структуре радње појединих прича и од њиховог броја (збирка садржи педесет текстова); слично важи и за доста велики број намерних везника (20,1%). На трећем месту по фреквентности налазимо погодбене везнике (8,1%). Сматрамо да је однос реалних према иреалним погодбеним везницима (отприлике 4,5 према 1) типичан за нашу врсту текстова: у народним приповеткама (нарочито у бајкама) је обично тако да главни јунак мора испунити неки услов да би на концу добио награду (нпр. цареву *kher*).

ц) Текстови наше збирке потичу од разних записивача (табела I). Мада је Вук приповетке обрадио, ипак видимо неке разлике у употреби везника које зависе од записивача.

Да бисмо могли потврдити нашу хипотезу, ваљало би да се на исти начин истражи употреба везника у другим Вуковим списима или у другим врстама текстова.

EMPLOI DES CONJONCTIONS DAN LES PROPOSITIONS ADVERBIALES
EN TANT QUE CARACTERISTIQUE DU TEXTE
(A l'exemple des *Contes populaires serbes* de 1853)

Résumé

En partant de l'hypothèse qu'une analyse quantitative complète des particularités grammaticales, lexiques et autres d'un texte détermine également la physionomie de l'expression et les traits caractéristiques du langage d'auteur, nous avons procédé à analyse des conjonctions dans les propositions adverbiales du recueil *Contes populaires serbes* de Vuk Karadžić.

Les résultats finals de cette analyse démontrent l'hypothèse de l'auteur, particulièrement la donnée de la haute fréquence des conjonctions de temps qui est en corrélations avec la structure des contes.

Ovaj rad je posvećen istraživanju konjunktivne strukture u srpskohrvatskom jeziku. On proučava jezikovne, gramatičke i stilističke osobine srpskohrvatskog jezika, kao i njegovu ulogu u stvaranju književnog govora. U radu se istražuje konjunktivna struktura, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama). Konjunktivna struktura je jedna od osnovnih struktura srpskohrvatskog jezika, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama). Konjunktivna struktura je jedna od osnovnih struktura srpskohrvatskog jezika, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama).

Ovaj rad je posvećen istraživanju konjunktivne strukture u srpskohrvatskom jeziku. On proučava jezikovne, gramatičke i stilističke osobine srpskohrvatskog jezika, kao i njegovu ulogu u stvaranju književnog govora. U radu se istražuje konjunktivna struktura, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama).

Rad je posvećen istraživanju konjunktivne strukture u srpskohrvatskom jeziku. On proučava jezikovne, gramatičke i stilističke osobine srpskohrvatskog jezika, kao i njegovu ulogu u stvaranju književnog govora. U radu se istražuje konjunktivna struktura, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama).

Ovaj rad je posvećen istraživanju konjunktivne strukture u srpskohrvatskom jeziku. On proučava jezikovne, gramatičke i stilističke osobine srpskohrvatskog jezika, kao i njegovu ulogu u stvaranju književnog govora. U radu se istražuje konjunktivna struktura, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama).

Ovaj rad je posvećen istraživanju konjunktivne strukture u srpskohrvatskom jeziku. On proučava jezikovne, gramatičke i stilističke osobine srpskohrvatskog jezika, kao i njegovu ulogu u stvaranju književnog govora. U radu se istražuje konjunktivna struktura, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama).

Ovaj rad je posvećen istraživanju konjunktivne strukture u srpskohrvatskom jeziku. On proučava jezikovne, gramatičke i stilističke osobine srpskohrvatskog jezika, kao i njegovu ulogu u stvaranju književnog govora. U radu se istražuje konjunktivna struktura, koja se sastoji od rečenica koje su povezane konjunktivnim vešnicima (konjunktivnim rečenicama).